

betænkningen og giver sin Kritik deraf. Ogsaa paa andre Punkter kunde det have været meget ønskeligt, at en saadan Kritik havde foreligget, f. Eks. overfor alle Regler om Akkordstyrets Art, hvorledes der skal forholdes med Debitor under Akkorden, hvilken Ret og Myndighed han skal have, o. s. v. Imidlertid er der ikke rørt ved disse Spørgsmaal, men stillet et Par Ændringsforslag paa visse andre Punkter, og om disse Ændringer maa jeg sige, at de berøre Tvangsakkordens fundamentale Hensigt. Jeg benytter Lejligheden til at sige, hvad jeg anser for Tvangsakkordens Hensigt. Hvis jeg ikke har misforstaaet det ærede Medlem for Slagelse (Lange), tror jeg, at jeg er ganske enig med ham, men det kunde jo tænkes, at der var nogle, som vilde betragte dette Forslag som særlig til Fordel for Debitorerne, som en Art human Lov. I denne Lov ligger der imidlertid hverken Humanitet eller Inhumanitet, det drejer sig kun om det Spørgsmaal, hvorvidt man kan hjælpe Kreditor og Debitor til at finde hinanden paa det Punkt, hvor det kan være til Kreditors egen Fordel at give Debitor denne Lempelse gennem Akkorden.

Det er jo i Almindelighed ikke Meningen med en Akkord at hjælpe Debitor i den Forstand, at man vil give ham Gaver. Det er i Handelsstandens egen Interesse at fastholde den Regel, at den Gæld, en Handelsmand gør, skal han ogsaa svare til. Dette er ogsaa af Interesse for os alle, thi i det Øjeblik, Reglen blev den, at en daarlig Handelsmand haaber paa og venter Akkord som en sikker Ting, vilde Varerne blive saa meget dyrere, idet den heldige og hæderlige Handelsmand saa kommer til at betale for den mindre dygtige og mindre heldige. Akkord maa sikkert være en Undtagelse, en Undtagelse for det Tilfælde, hvor Kreditorerne kunne bringes til at indse, at det er i deres egen velforstaaede Interesse at give de i Akkorden ønskede Lempelser. Det kunde for saa vidt ogsaa have sin Betænkelse at betage Kreditor noget af den Ret, han har overfor Debitor, og for saa vidt er der jo noget betænkeligt ved hele Tvangsakkordinstituttet. Men jeg vil indrømme, at det er i alle Kreditorernes fælles Interesse at finde det Punkt, hvor en Nedskrivning er fordelagtig for begge Parter, selv om en enkelt Kreditor ikke er forstandig nok til at indse det. Og mener man — hvad jeg gør — at kunne gaa med til dette Tvangsakkordinstitut, kan man vel ogsaa gaa med til, hvad der her er foreslaaet: nemlig at fra-

tage Kreditor i visse Tilfælde Retten til at bruge de almindelige Retsmidler, bl. a. ogsaa Retten til at gøre Debitor fallit. Det ærede Medlem for Slagelse udtalte, at det var ønskeligt at gaa videre, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at $\frac{1}{16}$ af de anmeldte Fordringers Beløb ikke er meget; dog naar det ærede Medlem resignerer her, vil jeg ogsaa resignere. Skulde jeg gaa med til at forlange mere end $\frac{1}{16}$, for at Konkursen kunde indtræde, efter at Akkordforhandlingerne ere aabnede, mener jeg, at man ganske vist paa anden Maade maatte sikre Kreditor mod Misbrug, og dette hænger ogsaa sammen med Spørgsmaalet om, hvilken Ret en akkorderende Debitor har overfor sit Bo. Jeg staar ogsaa noget tvivlende overfor den Ret, der gives Debitor til ved en Tillidsmand at stifte en privilegeret Gæld til at drive sin Forretning med. Tillidsmanden mangler jo enhver Mulighed for at kunne afgøre, hvorledes de Penge, som indkomme ved denne Gælds Stiftelse, blive benyttede, om de virkelig gaa til Forretningens Drift eller anvendes paa anden Maade. Vil man ikke gaa til den Regel, paa en vis Maade at sætte en saadan Debitor ud af Raadighed over sit Bo — altsaa til en vis Umyndiggørelse, saa at han skal have Tillidsmanden med sig i alle bindende Rets-handler —, tror jeg, det er meget rigtigt, at Kommissionen og Udvalget ikke gaa højere end til at sige, at det er fuldt ud tilladeligt for Kreditor, hvis han raader over mindst $\frac{1}{16}$ af Fordringerne, i Tide at bryde hele Akkorden og sige: jeg leger ikke med mere.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kreditors Stilling ved Akkordforslagets Vedtagelse, altsaa hvilken Ret han overhovedet skal have, er der den ejendommelige Rabatbestemmelse i Forslaget, at i det Øjeblik en Grossist f. Eks. har solgt til en Mand kontant eller paa Kredit — altsaa fakultativt —, stiller Prisen sig forskelligt. Har han saaledes solgt paa Kredit, er det ofte Coutume at sætte Prisen nogle Procent højere. Hvis ikke de stillede Betalingsbetingelser opfyldes, vil Kreditor kunne gøre ogsaa Rabatten, der altsaa er en Art Strafrente, gældende. Efter Forslaget kan man nu ikke gøre Rabatten gældende i Akkordboet, naar den er over 10 pCt. Jeg kan fuldt ud slutte mig til denne Bestemmelse, men er kun bange for den, for saa vidt som Konkursloven ikke har nogen tilsvarende Bestemmelse, for saa vidt Kreditor har sikret sig en Strafrente i Rabats Form og i Konkursboet forlanger en Til-